

a l a s t a i r
r e y n o l d s

spațiul revelației

Ediția a II-a

Traducere din limba engleză
MIHAI-DAN PAVELESCU

ARMADA

*Ararat, sistemul p Eridani A, 2675
sistemul Delta Pavonis, 2551*

Sosea o furtună-răzuitoare. Sylveste stătea pe marginea excavației și se întreba dacă ceva din toată munca lui avea să supraviețuiască nopții. Situl arheologic era o rețea de puțuri pătrate și adânci, separate prin răzoare de pământ gol: caroiajul Wheeler clasic. Puțurile erau adânci de zeci de metri, cu pereți din palplanșe transparente țesute din hiperdiamant. Un milion de ani de istorie geologică stratificată apăsa dinapoia pereților. Era însă suficientă o singură furtună serioasă de praf – o furtună-răzuitoare zdravă – pentru a umple puțurile până aproape de suprafață.

– A sosit confirmarea, domnule, rosti cineva din echipă, care apăru din forma scundă a primului târâtor. Glasul se auzea înăbușit dinapoia măștii sale respiratoare. Cuvier tocmai a emis cod roșu pentru tot continentul Nekhebet Nordic. S-a recomandat ca toate echipele de suprafață să revină la baza cea mai apropiată.

– Vrei să zici c-ar trebui să-mpachetăm și să ne-ntoarcem la Mantell?

– Va fi cumplită, domnule. Bărbatul se foi și-și strânse mai tare gulerul jachetei în jurul gâtului. Să dau ordinul general de evacuare?

Sylveste privi în jos la caroiajul de săpături; laturile tuturor puțurilor erau puternic luminate de baterii de reflectoare dispuse în jurul zonei. La latitudinile acestea, Pavonis nu ajungea

niciodată suficient de sus pentru a oferi prea multă lumină utilă; acum, coborând către orizont și ocultat de văluri gigantice de praf, nu era decât o pată roșu-ruginie mânjită, asupra căreia îi venea greu să-și focalizeze privirea. În scurt timp aveau să apară vârtejurile de praf, gonind peste Stepele Ptero ca tot atâtea jucării giroscoape cu firul tras la maximum. Iar apoi, masa principală a furtunii, înălțându-se ca o nicovală neagră.

– Nu, rosti el. Nu-i nevoie să plecăm. Suntem bine protejați aici – dacă n-ai observat, bolovanii aceia n-au nicio urmă de eroziune. Dacă furtuna se înrăutățește, ne vom adăposti în târâtoare.

Bărbatul se uită la roci, apoi clătină din cap de parcă nu i-ar fi venit să-și creadă urechilor.

– Cuvier emite cod roșu doar o dată la un an sau doi – este de un ordin de magnitudine peste tot ce am mai simțit până acum.

– Asta-i părerea ta, zise Sylveste și observă cum privirea bărbatului se întorsese involuntar către el, apoi se ferise iarăși, stânjenită. Ascultă-mă: nu ne putem permite să abandonăm săpăturile astea. Înțelegi?

Bărbatul examinează din nou caroiajul.

– Putem proteja cu folii ce am descoperit, iar după aceea să îngropăm transpondere. Chiar dacă praful ar umple toate puțurile, vom putea regăsi situl și să ne întoarcem exact în locul ăsta. Înapoia ochelarilor de protecție, ochii îi erau aproape imploratori. Când revenim, putem acoperi tot situl cu un dom. N-ar fi mai bine în felul ăsta, decât să riscăm oamenii și echipamentele rămânând aici?

Sylveste se apropie cu un pas de el, silindu-l să se retragă spre puțul cel mai apropiat al caroiajului.

– Uite ce vei face tu: vei informa toate echipele de săpători că-și vor continua munca până voi anunța altceva și că nici nu poate fi vorba despre întoarcerea la Mantell. Deocamdată doresc ca în târâtoare să fie aduse doar instrumentele cele mai sensibile. S-a înțeles?

– Și oamenii, domnule?

– Oamenii vor face activitatea pentru care au venit aici.

Vor săpa.

Sylveste îl privi cu reproș, aproape invitându-l să-i pună ordinul sub semnul întrebării, însă, după o clipă prelungită de ezitare, bărbatul se întoarse și porni iute peste caroiaj, ocolind cu ușurință exersată puțurile. Distribuite pe suprafața caroiajului ca niște tunuri cu țevile orientate spre pământ, gravitometrele imagistice delicate se legănară ușor când intensitatea vântului creșcu.

Sylveste așteptă, apoi urmă o rută similară, abătându-se însă după ce trecuse de câteva puțuri. Aproape de centrul sitului, patru puțuri fuseseră lărgite într-o singură excavație cu pereți drepecți, cu latura de treizeci de metri și aproape tot atât de adâncă. Sylveste păși pe scara de acces în groapă și coborî iute. În ultimele săptămâni, făcuse atâtea drumuri în sus și în jos pe scara aceasta, încât absența vertijului era aproape mai tulburătoare decât amețea în sine. Coborând pe lângă palplanșă, traversa straturi de ere geologice. Nouă sute de mii de ani trecuseră de la Eveniment. Majoritatea straturilor acestora erau permafrost tipic pentru latitudinile subpolare ale Resurgamului: sol permanent înghețat, care nu se dezgheța niciodată. Mai jos, mai aproape de Eveniment în sine, se găsea un strat de regolit depus în impacturile ce urmaseră. Evenimentul în sine era o linie de demarcație neagră și subțire ca firul de păr: cenușa pădurilor ce arseseră.

Podeaua puțului nu era plană, ci urma trepte tot mai înguste până la adâncimea finală de patruzeci de metri față de suprafață. Proiectoare suplimentare fuseseră instalate pentru a aduce lumină în obscuritate. Zona ticsită era un furnicar fantastic de activitate, iar vântul nu se simțea absolut deloc în adăpostul gropii. Săpătorii lucrau în tăcere aproape totală, îngenuncheați pe covorașe, utilizând instrumente atât de precise, încât într-o altă epocă ar fi putut fi utilizate în chirurgie. Trei erau studenți din Cuvier, născuți pe Resurgam. Un servitor stătea lângă ei, așteptând ordine. Deși mașinile aveau

utilitatea lor în etapele inițiale ale unor excavații, munca finală nu le putea fi niciodată încredințată în totalitate. Puțin mai încolo, o femeie ținea pe genunchi un compad, care afișa o hartă cladistică de cranii amarantine. Abia atunci îl zări pe Sylveste, care coborâse silențios, și se ridică brusc, închizând compadul. Purta manta și părul negru îi era tăiat într-un breton perfect drept pe frunte.

– Ei bine, rosti ea, ai avut dreptate. Indiferent ce ar fi, este ceva mare. Și de asemenea pare uimitor de bine conservat.

– Ai vreo ipoteză, Pascale?

– Asta-i treaba ta, nu? Eu mă aflu aici doar pentru comentarii.

Pascale Dubois era o tânără jurnalistă din Cuvier, care transmisese de la bun început reportaje de la săpături, murdărindu-se adesea pe degete alături de arheologii adevărați și învățându-le jargonul.

– Corpurile sunt însă macabre, nu crezi? Deși nu sunt omenști, aproape că le poți simți durerea.

Pe o latură a puțului, imediat înainte ca podeaua să coboare în trepte, dezgropaseră două incinte funerare captușite cu pietre. Deși fuseseră îngropate de nouă sute de mii de ani – estimarea minimă –, incintele erau aproape intacte și oasele dinăuntru prezentau încă o relație anatomică aproximativă între ele. Erau schelete amarantine tipice. La prima vedere ar fi putut trece drept rămășițe omenști pentru oricine nu avea o instruire antropologică, deoarece creaturile fuseseră bipede, cu patru membre, cam de mărimea oamenilor și cu structură osoasă similară în mod superficial. Volumul cutiei craniene era comparabil, iar organele de simț, respirație și comunicare erau situate în poziții analoage. Totuși, țestele ambilor amarantini erau alungite și asemănătoare cu ale păsărilor, cu o creastă craniană proeminentă, ce se extindea frontal între orbitele oculare mari, până la vârful maxilarului superior care aducea cu un plisc. Oasele fuseseră acoperite pe alocuri cu un ghem de țesut arămiu, deshidratat, care contorsionase corpurile, aducându-le în posturi ce păreau

de agonie. Nu erau fosile în sensul obișnuit al termenului; nu existase o mineralizare și incintele funerare rămăseseră goale cu excepția osemintelor și a celor câtorva artefacte tehnice cu care fuseseră îngropate.

– Poate că intenția a fost să credem tocmai asta, zise Sylveste și se aplecă pentru a atinge un craniu.

– Nu, spuse Pascale. Țesutul le-a deformat prin uscare.

– Doar dacă n-au fost îngropate așa.

Pipăind craniul prin mănușile ce transmiteau date tactile la vârfurile degetelor, Sylveste își aminti o sală galbenă din Orașul Abisului, pe pereții căreia erau acvatinte cu peisaje de gheață din metan. Servitori în livrele se deplasau cu delicatețe și lichioruri printre invitați; falduri de crep satin colorat se întindeau pe plafonul înalt; aerul sclipea de entopticele obsedante, la modă pe atunci: serafimi, heruvimi, colibri, zâne. Își aminti de oaspeți; majoritatea erau asociați ai familiei, persoane pe care abia le recunoștea sau pe care le detesta, pentru că el avusese întotdeauna puțini prieteni. Tatăl lui întârziase ca de obicei; petrecerea era deja pe punctul să se destrame, când Calvin catadicsise să apară. Era firesc pe atunci; era momentul ultimului și celui mai de seamă proiect al său și înțelegerea aceea reprezenta în sine o moarte lentă, în aceeași măsură ca sinuciderea lui de la sfârșitul proiectului.

Și-l aminti întinzându-i o casetă ale cărei laturi purtau in-tarsii de spirale ribonucleice împletite.

– Deschide-o, spusese Calvin.

Își aminti cum o luase; era incredibil de ușoară. Îi ridicase capacul și dezvăluise material fibros pentru ambalare, aranjat ca un cuib de păsări. În el se afla o calotă presărată de puncte cafenii de culoarea casetei. Era partea superioară a unui craniu, evident omenesc, căruia îi lipsea maxilarul.

Își aminti tăcerea care se lăsase în sală.

– Asta-i tot? rostise Sylveste îndeajuns de tare ca să poată fi auzit de toți cei prezenți. Un os vechi? Păi... mulțumesc, tată. Mă simt copleșit.

– Așa cum ar trebui să fii, replicase Calvin.

Problema era, așa cum Sylveste înțelesese aproape imediat, că avea dreptate. Craniul era incredibil de valoros, cu vechimea de două sute de mii de ani – o femeie din Atapuerca, Spania, avea să afle în curând. Momentul morții ei era îndeajuns de evident din contextul în care fusese înmormântată, dar oamenii de știință care o dezgropaseră reduseseră estimarea, utilizând cele mai bune metode disponibile pe atunci: datarea cu potasiu-argon a rocilor din peștera de înhumare, datarea cu compuși de uraniu a depozitelor de travertin de pe pereți, datarea cu elemente de fisiune a sticlelor vulcanice, datarea cu termoluminescență a fragmentelor de silex arse. Erau metode pe care – după ce fuseseră îmbunătățite în calibrare și aplicare – le utilizau și echipele de săpători de pe Resurgam. Fizica permitea doar un număr finit de metode pentru datarea obiectelor. Sylveste ar fi trebuit să fi înțeles toate astea instantaneu și să fi recunoscut ce era craniul: cel mai vechi obiect omenesc de pe Yellowstone, adus cu secole în urmă în sistemul Epsilon Eridani, după care fusese pierdut în timpul tulburărilor din colonie. Redescoperirea sa de către Calvin era un mic miracol în sine.

Totuși, roșeața de stânjeneață pe care o simțise venea nu atât din nerecunoștință, cât din felul cum îngăduise să-și trădeze ignoranța, deși i-ar fi fost ușor s-o ascundă. N-avea să-și mai îngăduie niciodată slăbiciunea aceea. După ani întregi, craniul îl însoțise pe Resurgam, pentru a-i reaminti mereu de făgăduiala respectivă.

Nu putea să dea greș acum.

– Dacă e adevărat ce presupui, spuse Pascale, atunci trebuie să fi fost îngropați așa pentru un motiv anume.

– Poate ca avertisment, zise Sylveste și coborî spre cei trei studenți.

– Mă temusem că s-ar putea să spui așa ceva. Și la ce anume s-ar fi referit avertismentul acela teribil?

Întrebarea era de fapt retorică, așa cum Sylveste știa prea bine. Femeia înțelegea perfect ce credea el despre amarantini.

Părea, de asemenea, să-i facă plăcere să-l tachineze despre convingerile acelea; ca și cum, dacă l-ar fi silit să le declare în mod repetat, l-ar fi putut determina finalmente să expună o eroare logică din propriile lui teorii; una despre care până și Sylveste ar fi trebuit să admită că submina argumentația.

– Evenimentul, spuse el atingând cu vârful unui deget linia neagră și subțire dinapoia celei mai apropiate palplanșe.

– Evenimentul li s-a întâmplat amarantinilor, zise Pascale, care n-au avut niciun cuvânt de spus în privința lui. De asemenea, s-a petrecut foarte rapid. N-au avut timp să-și îngroape morții ca un fel de avertisment sinistru, chiar dacă ar fi avut idee despre ce li se-ntâmpla.

– I-au mâniat pe zei, răspunse Sylveste.

– Da, cred că toți suntem de acord că ei ar fi interpretat Evenimentul ca dovadă a unei nemulțumiri teiste, în cadrul restricționărilor sistemului lor de credințe religioase..., dar n-ar fi avut timp să exprime credința aceea în vreo formă permanentă înainte să fi murit toți, cu atât mai puțin să îngroape corpuri pentru viitorii arheologi dintr-o specie diferită. Își ridică gluga și-i strânse șiretul; fuioare de praf fin începeau să coboare în puț și aerul în sine nu mai era la fel de nemișcat pe cât fusese cu minute în urmă. Însă tu nu crezi asta, așa-i?

Nu așteptă un răspuns, ci își fixă peste ochi o pereche de ochelari de protecție mari, răvășindu-și temporar bretonul, și examinează obiectul care era dezgropat încetișor.

Ochelarii lui Pascale accesau date de la gravitometrele imagistice dispuse în jurul caroiajului Wheeler, suprapunând imaginea stereoscopică a maselor îngropate peste ceea ce vedea în spectru normal. Lui Sylveste îi era suficient să-și instruiască ochii să procedeze la fel. Solul pe care se aflau deveni sticlos, imaterial, o matrice fumurie în care fusese îngropat ceva uriaș. Era un obelisc, un singur bloc imens, adăpostit la rândul său într-o serie de sarcofage din piatră. Obeliscul era înalt de douăzeci de metri. Săpăturile expuseseră doar câțiva centimetri din partea lui superioară. Pe o latură se distingea o grafiformă amarantină standard

din etapa târzie, însă gravitometrelor imagistice le lipsea rezoluția spațială pentru a dezvălui textul. Obeliscul trebuia să fie excavat înainte ca ei să poată afla mai multe.

Sylveste le ceru ochilor să revină la spectrul normal.

– Grăbiți-vă, le spuse studenților. Nu-mi pasă dacă veți crea abraziuni minore pe suprafață. Vreau ca până diseară să fie vizibil cel puțin un metru din el.

Un student se întoarse către el, rămânând în genunchi.

– Domnule, am auzit că situl va trebui abandonat.

– De ce naiba aș abandona un sit?

– Din cauza furtunii.

– Mai dă-o naibii de furtună!

Pascale îl prinse de braț, puțin cam dur.

– Dan, ei au tot dreptul să fie îngrijorați. Femeia vorbea încet, doar pentru urechile lui. Am auzit și eu recomandarea și avertismentul de cod meteo. Ar trebui să ne-ntoarcem la Mantell.

– Și să pierd asta?

– Vom reveni ulterior.

– S-ar putea să nu-l mai regăsim niciodată, chiar dacă am planta un transponder.

Știa că avea dreptate: coordonatele excavațiilor erau nesigure, iar hărțile zonei nu erau detaliate, ci fuseseră compilate în grabă, când *Loreau* sosise pe orbită de la Yellowstone cu patruzeci de ani în urmă. După distrugerea centurii sateliților de comunicații în timpul revoltei petrecute în urmă cu douăzeci de ani – când jumătate dintre coloniștii optaseră să fure nava și să revină acasă –, nu existase nicio metodă precisă pentru determinarea coordonatelor pe Resurgam. Și multe transpondere se defectaseră pur și simplu în furtunile-răzuitoare.

– Tot nu merită să riști viețile oamenilor pentru așa ceva, spuse Pascale.

– S-ar putea să prețuiască mai mult decât niște vieți. Pocni din degete spre studenți. Mai repede! Folosiți servitorul, dacă-i nevoie. Până-n zori vreau să văd vârful obeliscului.

Sluka, studenta cea mai experimentată în cercetare, murmură ceva în barbă.

– Vrei să contribui la discuție? o întrebă Sylveste.

Sluka se ridică, probabil pentru prima dată după multe ore. Îi putea zări încordarea din ochi. Spatulă micuță pe care o utilizase căzu pe sol, lângă apreschiurile pe care le purta. Își smulse masca de pe față și respiră aer de pe Resurgam pentru câteva secunde, cât timp rosti:

– Trebuie să discutăm.

– Despre ce?

Studenta inspiră profund o gură de aer din mască, apoi spuse:

– Vă forțați norocul, domnule doctor.

– Tu tocmai ți l-ai aruncat pe al tău în prăpastie.

Ea păru să nu-l fi auzit.

– Să știți că noi ținem la munca pe care o faceți. Vă împărtășim convingerile. De aceea suntem aici și ne rupem spinările pentru dumneavoastră. Dar n-ar trebui să ne considerați naivi. Ochii ei fulgerară arcuri albe când o privi pe Pascale. În clipa asta, aveți nevoie de toți aliații pe care-i puteți găsi, domnule doctor.

– Aceasta a fost cumva o amenințare?

– O simplă enunțare a realității. Dacă ați fi fost mai atent la ce se întâmplă și în alte locuri din colonie, ați fi știut că Girardieau intenționează să acționeze împotriva dumneavoastră. Se spune că acțiunea aceea este mai aproape decât ați crede.

Sylveste simți cum i se zbârlesc firișoarele de păr de pe ceafă.

– La ce te referi?

– La ce altceva decât la o lovitură?

Sluka trecu pe lângă el, pentru a sui pe scara rezemată de latura puțului. După ce puse piciorul pe prima treaptă, se răsuci și se adresă celorlalți doi studenți care continuau să lucreze, cu capetele plecate, concentrați, străduindu-se să dezvăluie cât mai mult din obelisc.

– Rămâneți cât vreți, dar să nu spuneți că nu v-a avertizat nimeni. Iar dacă aveți vreo îndoială despre ce-nseamnă să fii prins într-o furtună-răzuitoare, ajunge să vă uitați la Sylveste.

Un student ridică ochii, timid.

– Unde pleci?

– Să vorbesc cu celelalte echipe de săpători. Poate că n-au auzit toți de avertismentul de cod roșu. După ce vor auzi, nu cred că mulți dintre ei vor fi încântați să mai stea.

Sluka începu să urce, dar Sylveste se întinse și o prinse de călcâiul apăschiului. Studenta îl privi de sus. Acum purta masca, însă îi putea zări disprețul din priviri.

– Ești terminată, rosti el.

– Nu, zise femeia și-și reluă ascensiunea. Eu abia am început. Despre dumneavoastră mi-aș face griji.

Sylveste își examinează propria stare mintală și descoperi – era ultimul lucru la care se așteptase – calm total. Era însă precum calmul din oceanele de hidrogen metalic de pe planetele gazoase gigante aflate mult mai departe de Pavonis, care era menținut doar de presiunile strivitoare exercitate de deasupra și de dedesubt.

– Ei bine? făcu Pascale.

– Trebuie să vorbesc cu cineva, rosti el.

Sylveste sui rampa în târâtorul său. Celălalt era ticsit cu rackuri de echipamente și containere cu eșantioane, cu hamacuri pentru studenți, înghesuite în nișele micuțe de spații neocupate. Trebuiau să doarmă la bordul vehiculelor, deoarece unele situri din sector – ca acesta – se găseau la peste o zi de mers de Mantell. Târâtorul lui Sylveste era considerabil mai bine dotat, o treime din interiorul lui fiind dedicat propriului său compartiment privat. Restul era ocupat cu spații suplimentare pentru încărcătură utilă și cu două cabine mai modeste pentru lucrătorii principali sau oaspeți: în cazul acesta, Sluka și Pascale. Acum însă era singur în tot târâtorul.

Decorul cabinei lui nu trăda faptul că se afla la bordul unui târâtor. Era tapetat cu catifea roșie și rafturile erau presărate de

facsimile de instrumente științifice și relicve. Existau hărți mari ale Resurgamului în proiecție Mercator, elegant adnotate, punctate cu locurile descoperirilor amarantine majore; alte părți din pereți erau acoperite cu texte ce se actualizau lent: lucrări academice aflate în pregătire. Propriul lui nivel-beta făcea acum majoritatea activităților rutiniere necesare; Sylveste își instruisese simularea într-atât încât îi putea imita stilul mai bine decât ar fi putut face el însuși, ținând seama de distragerile curente. Ulterior, dacă avea timp, trebuia să corecteze textele, dar deocamdată le aruncă o privire în trecut pe când se îndrepta către scriptoriu. Biroul de scris era decorat cu marmură și malahit, având inserate scene de artă japoneză din primele explorări spațiale.

Sylveste deschise un sertar și scoase un cartuș-sim, o plăcuță gri, lipsită de semne exterioare, care aducea cu o bucată de ceramică. În tăblia superioară a scriptoriului exista o fantă și era suficient să introducă acolo cartușul pentru a-l invoca pe Calvin. Cu toate acestea, șovăi. Trecuse ceva vreme – niște luni – de când nu-l mai readusese pe Calvin din morți, iar ultima întâlnire se desfășurase spectaculos de prost. Își promisese că-l va mai invoca doar în eventualitatea unor crize. Acum rămânea de evaluat dacă într-adevăr sosise criza... și dacă era suficient de dificilă pentru a justifica o invocare. Problema cu Calvin era că te puteai bizui pe sfaturile lui doar cam jumătate din timp.

Sylveste împinse cartușul în scriptoriu.

Silfii țesură o siluetă din lumină în mijlocul încăperii: Calvin, așezat într-un jilț mare, senioral. Apariția era mai realistă decât orice hologramă – ajungând până la nivelul efectelor subtile de umbrire –, deoarece era generată de manipularea directă a câmpului vizual al lui Sylveste. Simularea nivel-beta îl prezenta pe Calvin sub forma în care gloria și-l reamintea cel mai bine, așa cum fusese pe când avea abia cincizeci de ani, în epoca lui de vârf pe Yellowstone. În mod straniu, părea mai bătrân decât Sylveste, deși imaginea lui Calvin era cu douăzeci de ani mai tânără în termeni fiziologici. Sylveste trecuse cu opt ani de al treilea său secol, dar tratamentele de longevitate

primite pe Yellowstone fuseseră mai avansate decât orice existase în vremea lui Calvin.

În rest, trăsăturile și conformația lor erau similare și amândoi aveau buzele ușor curbate, în semn de amuzament. Calvin purta părul tuns mai scurt și vestimentația îi era împodobită în stilul demarhist *Belle Epoque*, spre deosebire de austeritatea relativă a hainelor expediționare ale lui Sylveste: cămașă largă și unduitoare și pantaloni pepit elegant vârâți în cizme de corsar, cu degetele sclipind de nestemate și metale. Barba lui cu formă impecabilă nu era decât un contur de culoare ruginie ce-i urma linia maxilarului. Entoptice micițe îi înconjurau silueta așezată, simboluri de algebră booleană, de logică ternară și cascade lungi de binare. O mână mângâia tuleiele de sub bărbie, pe când cealaltă se juca întruna cu pergamentul sculptat care sfârșea brațul fotoliului.

Un val de animație lunecă peste proiecție și ochii spălăciți căpătară o scânteiere de interes.

Calvin ridică degetele într-un salut leneș.

– Așadar..., rosti el, rahatul este pe punctul de a depăși nivelul gâtului.

– Presupui cam multe.

– Nu-i nevoie să presupun nimic, dragă băiete. Tocmai am accesat rețeaua și ultimele mii de știri. Răsuci capul și examinează cabina. Frumușel loc ai aici. Apropo, cum sunt ochii?

– Funcționează pe cât de bine poate fi de așteptat.

Calvin încuviință din cap.

– Rezoluția nu-i prea grozavă, dar asta a fost tot ce am putut cu instrumentele cu care am fost silit să lucrez. Ți-am reconectat probabil doar patruzeci la sută dintre canalele nervoase optice, așa că ar fi fost inutil să prevăd videocamere mai bune. Dacă pe planeta asta ai fi avut echipamente chirurgicale cât de cât decente, poate că aș fi putut începe să fac ceva. Nu-i poți da însă lui Michelangelo o periută de dinți și să te aștepți din partea lui la o Capelă Sixtină măreață.

– Haide, scoate-mi ochii!

– Nici prin cap nu mi-ar trece așa ceva, rosti Calvin perfect inocent. Spun doar că, dacă tot ai lăsat-o să ia *Loreanul*, n-ai fi putut s-o convingi pe Alicia să ne lase niște echipamente medicale?

Sotia lui condusese revolta împotriva sa de acum douăzeci de ani; ceva ce Calvin nu-i îngăduia niciodată lui Sylveste să uite.

– Bun, așadar am făcut un fel de autosacrificiu. Sylveste gesticulă scurt din mână pentru a reduce imaginea la tăcere. Calvin, îmi pare rău, dar nu te-am invocat ca să flectăm în jurul focului.

– Aș prefera totuși să-mi spui „tată“.

Sylveste îl ignoră.

– Știi unde suntem?

– La un sit de săpături, presupun. Calvin închise scurt ochii și-și atinse tâmplile cu vârfurile degetelor, simulând concentrarea. Da. Ia să văd... Două târâtoare expediționare plecate din Mantell, în apropiere de Stepele Ptero... un caroiaj Wheeler... ce bizar! Deși bănuiesc că se potrivește destul de bine scopurilor tale. Și ce-s astea? Gravitometre imagistice de înaltă rezoluție... seismograme... chiar ai găsit ceva, așa-i?

În clipa aceea scriptoriul afișă un silf de statut, care-l anunță că era apelat din Mantell. Sylveste ridică o mână spre Calvin și se întreabă dacă să accepte sau nu apelul. Cel care-l căuta era Henry Janequin, specialist în biologia aviară și unul dintre puținii lui aliați sinceri. Dar, deși Janequin îl cunoscuse pe adevăratul Calvin, Sylveste era destul de sigur că nu văzuse niciodată nivelul-beta al lui Calvin... și cu certitudine nu în timp ce era solicitat pentru ajutor de către fiul său. Recunoașterea că avea nevoie de ajutorul lui Calvin – simplul fapt că se gândise să invoce simul în acest scop – putea fi un semn crucial de slăbiciune.

– Ce aștepti? Întrebă Calvin. Preia apelul.

– Nu știe despre tine... despre noi.

Calvin clătină din cap, după care – în mod șocant – Janequin apăru în încăpere. Sylveste se strădui să-și păstreze

controlul feței, însă era evident ce se petrecuse. Calvin descoperise o modalitate prin care să trimită comenzi la funcțiile de nivel-privat ale scriptoriului.

Se gândi că tatăl lui era și fusese întotdeauna un nemernic nesincer. Până la urmă însă, acela era și motivul pentru care mai rămânea util.

Proiecția integrală a lui Janequin era mai puțin clară decât a lui Calvin, pentru că imaginea sosea prin rețeaua de sateliți – intermitentă în cazul cel mai bun – de la Mantell. Iar videocamelele ce-l filmau apucaseră probabil și zile mai bune, gândi Sylveste... de fapt, ca totul de pe Resurgam.

– Salut! rosti Janequin, observându-l doar pe Sylveste la început. Încerc să dau de tine de o oră. Nu există o modalitate prin care să fii anunțat despre apeluri când ești în excavație?

– Ba da, încuviință Sylveste, dar am dezactivat-o. Mă distrăgea.

– Aha, făcu Janequin, trădându-și prea puțin iritarea. Foarte șiret, într-adevăr! Mai ales pentru cineva cu poziția ta. Sper că înțelegi la ce mă refer. Da, sunt probleme, poate chiar mai multe decât îți dai tu...

Abia atunci îl observă pe Calvin. Studie câteva clipe imaginea de pe scaun, apoi rosti:

– Să fiu al naibii! Tu ești, așa-i?

Calvin aprobă din cap în tăcere.

– Aceasta este simularea sa nivel-beta, zise Sylveste.

Era important să clarifice asta înainte de a continua conversația; nivelurile alfa și beta erau fundamental diferite și eticheta de pe Yellowstone era într-adevăr foarte pedantă privind deosebirile dintre ele. Sylveste s-ar fi făcut vinovat de o gafă socială extremă dacă i-ar fi îngăduit lui Janequin să creadă că aceasta era înregistrarea nivel-alfa de mult pierdută.

– Mă consultam cu el... cu ea, zise Sylveste.

Calvin făcu o grimasă.

– În legătură cu ce? se încruntă Janequin.

Era bătrân – mai exact, era cea mai bătrână persoană de pe Resurgam – și cu fiecare an scurs, aspectul părea să i se apropie încă puțin de un ideal simian. Părul, mustața și barba albe încadrau o față mică și trandafirie în maniera unui saguin rar. Pe Yellowstone nu mai existaseră experți talentați în genetică în afară de Mixmasteri, iar unii îl considerau pe Janequin mult mai iscusit decât oricare membru al sectei aceleia, întrucât geniul lui era dintre cele care nu acumulasă în străfulgerări de excelență, ci după ani și ani de muncă excepțională, discretă. Trecuse binișor de patru sute de ani și multiplele straturi suprapuse ale tratamentelor pentru longevitate începuseră să se fărâme vizibil. Sylveste bănuia că nu peste mult timp Janequin avea să fie prima persoană de pe Resurgam care să moară de bătrânețe. Gândul acela îl umplea de tristețe. Deși existau multe lucruri în privința cărora ei doi nu se înțelegeau, fuseseră mereu umăr la umăr în toate problemele importante.

– A găsit ceva, rosti Calvin.

Ochii lui Janequin se luminară și anii se ridicară de pe umerii lui, cuprins fiind de fericirea unei descoperiri științifice.

– Este adevărat?

– Da, am...

Apoi se întâmplă ceva ciudat. Încăperea dispăru. Ei trei se aflau pe un balcon deasupra unui loc pe care Sylveste îl recunoscuse imediat ca fiind Orașul Abisului. Tot Calvin... Scriptoriul îi urmase ca un câine ascultător. Sylveste gândi că, dacă tatăl lui îi putea accesa funcțiile de nivel-privat, atunci putuse efectua și trucul acesta, rulând un ambient standard al scriptoriului. Era de altfel o simulare bună, până la detalii de felul atingerii vântului pe obrazul lui Sylveste și mirosului aproape insesizabil al orașului, niciodată ușor de definit, dar întotdeauna evident prin absența sa în ambientele realizate mai ieftin.

Era orașul din copilăria sa: măreața *Belle Epoque*. Structuri aurii copleșitoare dispăreau în depărtare aidoma unor nori sculptați, zumzâind de trafic aerian. Dedesubt, parcuri și grădini terasate coborau într-o succesiune de panorame ametoitoare

către o pâclă luxuriantă de verdeață și lumină, la mulți kilometri sub picioarele lor.

– Nu-i minunat să vezi locul cel vechi? spuse Calvin. Și să te gândești că era aproape al nostru, că era la îndemâna clanului nostru... Cine știe cum am fi putut noi schimba totul, dacă am fi păstrat frâiele orașului?

Janequin se prinse cu mâinile de balustradă.

– Foarte frumos! Dar n-am venit pentru peisaje, Calvin. Dan, ce doreai să-mi spui înainte de a fi atât de...

– Nepoliticos întrerupți? completă Sylveste. Mă pregăteam să-i cer lui Calvin să scoată datele gravitometrelor din scriptoriu, întrucât deține în mod limpede mijloacele de a-mi citi fișierele private.

– Asta nu-nseamnă chiar nimic pentru un om cu poziția mea, răspunse Calvin.

Accesă imagistica înceteșată a obiectului îngropat și după câteva clipe obeliscul apăru înaintea lor, dincolo de balustradă, aparent în mărime naturală.

– Ah, foarte interesant, zise Janequin. Cu adevărat, foarte interesant!

– Nu-i rău, comentă Calvin.

– Nu-i rău? repetă Sylveste. Este mai mare și mai bine conservat cu un ordin de magnitudine peste tot ce am găsit până acum. Este dovada clară a unei faze mai avansate de tehnologie amarantină... poate chiar o fază precursoră unei revoluții industriale complete.

– Bănuiesc că ar putea fi o descoperire destul de importantă, aprobă Calvin fără chef. Presupun că... ăăă, vrei să-l dezgropi?

– Până acum un moment, așa mă gândisem, da. Sylveste făcu o pauză. Între timp însă a apărut ceva. Tocmai am... Tocmai am aflat că s-ar putea ca Girardieau să acționeze împotriva mea mult mai curând decât mă temusem.

– Nu-ți poate face nimic, dacă nu are majoritatea în consiliul expediționar, spuse Calvin.

– Nu, nu-ți poate face, încuviință Janequin, dacă așa intenționează să procedeze. Însă informația lui Dan este corectă. Se pare că Girardieau poate plănui acțiuni mai directe.

– Asta ar fi echivalentul unei... lovituri de stat, presupun.

– Da, cred că aceasta este sintagma potrivită, spuse Janequin.

– Sunteți siguri? Calvin repetă după aceea expresia concentrării și linii întunecate îi gravară fruntea. Da... ați putea avea dreptate. Au existat multe speculații mass-media în ultima zi despre următoarea acțiune a lui Girardieau și despre faptul că Dan este plecat la un sit, în timp ce colonia trece printr-o criză de leadership... și am remarcat o creștere clară a comunicațiilor încryptate dintre simpatizanții cunoscuți ai lui Girardieau. Desigur, nu pot sparge încryptările acelea, dar pot specula despre motivul creșterii traficului.

– Se plănuiește ceva, așa-i?

Sluka avea așadar dreptate. Iar în cazul acela îi făcuse lui o favoare, chiar dacă amenințase să abandoneze situl. Fără avertismentul studentei, Sylveste nu l-ar fi invocat pe Calvin.

– Așa se pare, zise Janequin. De aceea încercam să iau legătura cu tine. Temerile mi-au fost confirmate de spusese lui Calvin despre simpatizanții lui Girardieau. Strânsoarea degetelor spori pe balustradă; manșeta hainei sale – care-i atârna jalnic pe corpul scheletic – era împodobită cu ochi de păun: Dan, urmă el, nu cred că mai are rost să rămân aici. Am încercat să păstrez contactul cu tine sub niveluri care să dea de bănuț, dar există toate motivele pentru a crede că această conversație este interceptată. N-ar trebui să mai spun nimic. Se întoarse cu spatele la decorul orașului și la obeliscul care atârna în văzduh și se adresă bărbatului din jilț: Calvin... a fost o plăcere să te reîntâlnesc după atâta timp.

– Ai grijă de tine, spuse Calvin ridicând mâna în direcția lui. Și mult noroc cu păunii.

Surprinderea lui Janequin fu evidentă.

– Știi despre proiectul meu?

Calvin surâse fără să răspundă; Sylveste gândi că, la urma urmelor, întrebarea lui fusese superfluă.

Bătrânul îi strânse mâna – ambientul asigura interacțiune tacită completă –, apoi păși în afara razei suitei sale de imagistică.

Rămaseră singuri pe balcon.

– Ei bine? spuse Calvin.

– Nu-mi pot permite să pierd controlul coloniei.

Sylveste fusese la conducerea nominală a întregii expediții Resurgam, chiar și după trădarea soției sale. Teoretic vorbind, cei care optaseră să rămână pe planetă în loc să revină cu Alicia acasă ar fi trebuit să-i fie aliați, ceea ce ar fi însemnat că poziția i-ar fi fost consolidată. Lucrurile nu se petrecuseră însă așa. Nu toți cei care împărtășiseră opinia ei izbutiseră să se îmbarce în *Lorean* înainte ca nava să părăsească orbita. Iar dintre cei rămași pe planetă, mulți care anterior îl susținuseră pe Sylveste considerau că abordase criza greșit sau chiar criminal. Dușmanii lui spuseseră că abia acum ieșeau la iveală lucrurile pe care i le făcuseră Jonglerii Minții înainte de a-i întâlni pe Lințolieri: patologii aflate la limita demenței. Cercetările asupra amaranținilor continuaseră, dar elanul li se reducea treptat, în timp ce diferențele și dușmăniile politice creșteau dincolo de posibilitatea rezolvării lor. Cei care păstrau o urmă de loialitate față de Alicie – iar Girardieau ocupa un loc de frunte printre ei – fuzionaseră în Inundaționiști. Arheologii lui Sylveste deveniseră tot mai deziluzionați, copleșiți de mentalitatea de asediați. În ambele tabere se petrecuseră decese care nu fuseseră explicate cu ușurință ca accidente. Acum situația ajunsese la punctul culminant și Sylveste nu se găsea nici pe departe în locul potrivit pentru a rezolva criza.

– Pe de altă parte, nu pot să abandonez nici asta, indică el obeliscul. Am nevoie de sfatul tău, Calvin. O să-l capăt, deoarece tu depinzi în mod absolut de mine. Ești fragil, nu uita asta.

Calvin se foi stingher în scaun.

– Așadar îți șantajezi bătrânul tată. Superb!

– Nu, rosti Sylveste printre dinți. Spun doar că, dacă nu-mi oferi călăuzire, ai putea cădea în mâinile cui nu trebuie. În ochii gloatei nu ești decât alt membru al faimosului nostru clan.

- Deși tu nu ești chiar de acord cu definiția asta, corect? Potrivit opiniei tale, eu sunt doar un program, o evocare. Când o să-mi permiți să-ți preiau din nou corpul?

- În locul tău, nu mi-aș pune mari speranțe!

Calvin ridică muștrător un deget.

- Nu fi necooperant, fiule! Tu m-ai invocat pe mine, nu invers. Dacă vrei, mă poți arunca înapoi în temniță. Pe mine nu mă deranjează.

- O să te arunc. După ce mă sfătuiești.

Calvin se aplecă înainte în scaun.

- Spune-mi ce ai făcut cu simul meu de nivel-alfa și s-ar putea să mă mai gândesc. Rânji răutăcios. La naiba, ți-aș putea spune chiar niște chestii despre Cei Optzeci pe care nu le știi.

- Știi că au murit șaptezeci și nouă de persoane nevinovate, replică Sylveste. Nu-i niciun mister în privința asta. Totuși, nu te consider pe tine responsabil. Ar fi ca și cum aș acuza fotografia unui tiran pentru crimele de război comise de el.

- Ți-am oferit vederea, ținac nerecunoscător! Jițul se roti, astfel că spătarul înalt și solid bloca vederea lui Sylveste. Recunosc că ochii tăi nu sunt nici pe departe vârful tehnologiei, dar la ce te-ai fi așteptat?

Jițul se roti iarăși. Calvin era acum îmbrăcat ca Sylveste, avea aceeași pieptănătură ca el, iar chipul îi era la fel de inexpressiv.

- Povestește-mi despre Lințolieri, zise el. Povestește-mi despre secretele tale vinovate, fiule. Povestește-mi ce s-a întâmplat de fapt lângă Lințoliul lui Lascaille, nu caietul de minciuni pe care l-ai depănat de când te-ai întors.

Sylveste se apropie de scriptoriu, pregătit să scoată cartușul.

- Stai! rosti Calvin și ridică brusc mâinile. Vrei sfatul meu?

- În sfârșit, ajungem undeva.

- Nu-l poți lăsa pe Girardieau să câștige. Dacă o lovitură de stat este iminentă, atunci trebuie să te întorci în Cuvier. Acolo poți mobiliza puțina susținere care poate să-ți mai fi rămas.

Sylveste privi prin ferestrele târâtorului, către caroiajul de puțuri. Umbre traversau spațiile dintre ele - săpători

dezertori de la sit, care se mișcau silențios către adăpostul celuilalt târâtor.

- Asta ar putea fi cea mai importantă descoperire de la sosirea noastră.

- Și poți să fii nevoit s-o sacrifici. Dacă-l veți ține pe Girardieau în șah, te vei putea bucura măcar de luxul de a reveni aici și a căuta din nou. Însă, dacă va câștiga Girardieau, nimic din ce ai găsit aici nu va conta câtuși de puțin.

- Știu, încuviință Sylveste.

O clipă între ei nu există nicio animozitate. Logica lui Calvin era impecabilă și ar fi fost prostesc să pretindă altceva.

- Atunci îmi vei urma sfatul?

El întinse mâna către scriptoriu, pregătit să ejecteze cartușul.

- O să mă gândesc.